

úhradními, odňalo by její vlastní žalobě půdu, jelikož neúčtovala abstraktní škody. O nároku z obohacení nelze mluvíti, ježto žalovaná neobdržela ničeho ze jmění žalobkyně, co by musela vrátiti; rovněž nemůže býti řeči o jednatelství bez příkazu, protože slad, jež žalovaná jinak prodala, nebyl vlastnictvím žalobkyně.

Nebylo proto dovolání žalobkyně vyhověti.*)

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne
9. října 1917 čj. Rv-III. 140-17. Dr. K

*K výkladu cis. nař. ze dne 22. července 1915 č. 208
říš. zák.*

Anna Kr., vlastnice usedlosti čp. 7 podala k okr. s. v R. žádost o zjištění a obnovu hranic mezi pozemkem svým č. kat. 392 a pozemky manželů Jana a Barbory B. č. kat. 428 a 431 ve Sv. a odůvodňovala žádost svou tvrzením, že mezi pozemky jest pouze jeden mezník, že bylo mezi nimi více mezníků, jež jsou ale travou zarostly, a doložila, že po mezi mezi pozemky chodí manželé B.

Manželé B. popřeli, že mezi pozemky jest pouze jeden mezník a tvrdili, že jsou tam mezníky tři, a sice dva v konečných bodech hranic a třetí uprostřed hraniční čáry; že mimo to hra-

*) Poznámka zasilatelova: S rozhodnutím tímto nelze souhlasiti. Nelze přisvědčiti, že podáním žaloby o interesse dle § 368. ex. ř. dal najevo žalobce, že zřekl se plnění. Vždyť vykonáváje právo volby dle čl. 355 obch. z. rozhodl se pro plnění, to také požadoval a vysoudil. Když pak exekuce stala se bezvýslednou, nevyplýnula druhá jeho žaloba o náhradu škody z jeho volné vůle, nýbrž z nutnosti, že plnění vymoci nemůže a proto může požadovati veškerou škodu i s ušlým ziskem, jelikož neplnění zavinil odpůrce, porušiv dle rozsudku povinnost smluvní.

Také nelze přisvědčiti, že by při výměře škody rozhodoval čas, kdy původní obligace měla býti splněna. Žalovaný měl povinnost plniti v pariční lhůtě rozsudkem mu stanovené. Žalobce měl na toto plnění podle rozsudku právo, může býti tudíž pro výši škody rozhodný jen čas, kdy se podle rozsudku žalobce domáhati mohl plnění exekucí. Jinak by také neměla žaloba o plnění a právo na plnění kupci v čl. 355 obch. z. vyhrazené žádného smyslu, kdyby mohl kupec, nedosáhnuv tohoto, ač byl prodavač k plnění právoplatně odsouzen, požadovati jen diferencii cen v čase, kdy mohl učiniti krycí koupi, po případě jen tu škodu, jaká by mu byla tehdy vzešla, kdyby se byl hned původně rozhodl, na místě plnění požadovati náhradu škody. Kupec má přece právo voliti, co jemu je prospěšnější. Rozhodl-li se pro plnění a požadoval-li toto, musí mu liknavý prodavač nahraditi škodu, jaká mu vzejde, když neplní vzdor rozsudkovému výroku ve lhůtě nově mu stanovené. Kupitel nemohl přece, požaduje plnění, vykonati během sporu náhradní koupi, poněvadž žalovaný mohl plniti až do rozsudku, ba má povinnost plniti ve lhůtě pariční.

níci vyznačuje dobře vyšlapaná pěšinka, vedoucí po hranici, mezníky vyznačené, a že po té chodí manželé B. i jiní lidé po více než dva a třicet roků.

O tom nabídnut důkaz svědky, který byl také připuštěn.

Po výslechu pouze tři svědků prohlásil soudce řízení za skončené a vydal usnesení, jímž se návrhu Anny K. vyhovuje: první soudce zjistil sice, že jsou mezi pozemky, o něž běží, mezníky, ale takové, jichž Anna K. neuznává, takže dlužno mítí hranici tu za spornou. Tomu nevádí, že tyto mezníky uznávají manželé B. za správné, neboť spornost hranic dlužno uvážiti subjektivně a stačí, že neuznává hranic jeden ze sousedů, k tomu, aby se hranice stala spornou.

Proti usnesení tomu byl včas podán rekurs, v kterém poukazováno, že cís. nař. poukázalo řízení nespornému zjištění a obnovu hranic, že ale věcné předpoklady nezměnilo a že tedy tu rozhodovati nemůže subjektivní náhled navrhovatelky.

Krajský jako rekursní soud v Hradci Králové rekursu vyhověl, usnesení okresního soudu změnil a žádost Anny Kr. zamítl.

Dů v o d y: V souhlasu s výsledkem předběžného šetření zjistil soud první stolice, že hranice mezi pozemky výše zmíněnými jest vyznačena třemi mezníky, z nichž dva jsou v konečných bodech hranice a jeden uprostřed čáry hraniční, že tyto mezníky, nemajíce zvláštního označení, jsou kameny, jakých se v tamní krajině za mezníky užívá, že jsou znatelné a porušení že jim nehrozí.

Obě strany udaly dále, že pozemky ty jsou odděleny i mezi.

Okolnosti uvedené v návrhu Anny Kr. nestačí nijak k jeho zdůvodnění, neboť neplyne z nich ani, že hranice byly porušeny tak, že by mohly státi se zcela neznatelnými, ani že hranice jsou skutečně neznatelné neb mezi sousedy sporné.

Tyto předpoklady stanovené v § 850. vš. obč. zák. pro obnovu a opravení hranic nebyly však ani soudním slyšením účastníků a provedenými důkazy svědeckými zjednány.

Prohlášení Anny Kr., že uznává toliko mezník v místech, kde stýkají se parcely č. k. 392—431—432, ostatních mezníků že však neuznává a neví, kde by měly býti a kde bývaly dříve, — nemůže zdůvodnití tvrzení navrhovatelčino, že hranice, o niž jde, je sporná, neboť není žádných okolností, z nichž by dle dřívějších událostí, zejména chování se účastníků, vyplývala objektivně spornost hranice, zvláště pak to, že Jan a Barbora B. odpírají uznati nějakou hranici navrhovatelkou jim určitě naznačenou.

Byl tudíž k důvodnému rekursu návrh Anny Kr. pro nedostatek zákonných podmínek zamítnut a navrhovatelce dle § 853 odst. 1. vš. obč. zák. náhrada nákladu řízení uložena, avšak s vyloučením útrat zastupování odpůrců, jež tito dle téhož ustanovení, ze svého néstí musí, když nejde o případ vytknutý v druhém odstavci téhož paragrafu.

Rozhodnutí krajského soudu v Králové Hradci z 15. listopadu 1918 R-I. 107-18.

JUDr. B. Flanderka.

HOVORNA.

K otázce stíhání válečné lichvy.

Právní předpisy týkající se stíhání válečné lichvy byly již opětovně předmětem úvah v tomto časopise. Pokládám však přece za vhodné vytknouti ještě jednu podrobnost, že totiž nám dosud schází vhodná trestní sankce pro to, aby nejvyšší ceny pod veřejnou autoritou vyhlášené, byly skutečně zachovávány.

Úkol ten připadá především § 19. císař. nař. ze 24. března 1917 č. 131 ř. z. Ale tento právní předpis má podstatnou vadu, která jej v praxi zbavuje skoro všeho účinku. Vadou tou jsou slova »pokud čin není podroben přísnějšímu trestu«.

Jsou to slova, která se v právních předpisech často vyskytují, aniž by byla na závadu. Jinak je tomu v případě tomto.

Co se dalo po vyhlášení maximální ceny na nějaký běžný předmět potřeby? Dotyčné zboží zmizelo z obchodu. Tomu odpomoci, není úkolem § 19. cit. císař. nařízení, nýbrž paragrafů jiných (23. č. 3). Ale za nedlouho prodávalo se zboží to více méně veřejně a všeobecně za cenu mnohem vyšší, nežli byla cena maximální.

Z počátku byla činěna o tom trestní oznámení. Když dostal takové trestní oznámení úředník okr. politické správy ku stíhání dle § 19. cit. nař., byl skoro vždy — a to plným právem — toho názoru, že ten čin by mohl po případě zakládati skutkovou povahu § 20. cit. císař. nař. a proto, aniž by sám nějaký trest pachatelé uložil, postoupil trestní oznámení soudu. Postup ten odpovídal zcela platnému zákonu. Úkol soudu nebyl však již tak jednoduchý.

K rozhodnutí o tom, zda byl v daném případě spáchán trestní čin dle 20. cit. císař. nař., nestačí zjistiti, že byla překročena maximální cena — což by bylo politickému úřadu u § 19. stačilo — nýbrž je třeba zjišťovati, jakého zisku pachatel docílil. Zjištění